

opusdei.org

4. Iz Zavoda za bolne v Zavod sv. Elizabete

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

25. Feb. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Ustanovitvena dneva – 2. oktober
1928 in 14. februar 1930 – sta
Jožefmarija utrdila v pripravljenosti
na izpolnitev božje volje in na
iskanje svetosti, saj je bilo to
sporočilo, ki ga bo moral odtlej

oznanjati vsem ljudem. To željo nespodbitno potrjuje, ko pravi:

Gospod, želim si ljubiti zares, želim si neizmernega odpora do vsega, kar bi dišalo po senci greha, tudi majhnega (april 1930).^[1]

V tem zgodnjem obdobju porajanja je doumel, da mora, preden Delo postane javno znano, on sam notranje dozoreti:

Ni še prišel moj čas: najprej se moram naučiti trpeti, biti moram poln molitve; potrebujem zbranost in solze (april 1930).^[2]

Takrat je razumel, da prihodnja trdnost Dela zahteva, da se ustanovitelj sam zakoplje v temelje s pomočjo obilne molitve in obilnega zadoščevanja:

V zadnjem času premišljujem – in to zapišem tukaj, ker se mi pri ponovnem branju bolj vtisne in mi

koristi – o tem, da obstaja velika podobnost med gradnjo materialnih in duhovnih zgradb. Tako kot tista pozlačena vetrnica na veliki stavbi, če se še tako blešči in je še tako visoko, prav nič ne pripomore k trdnosti poslopja, medtem ko je star klesanec, skrit v temeljih pod zemljo, kjer ga nihče ne vidi, ključnega pomena za to, da se hiša ne zruši ..., četudi se ne blešči tako kot uboga pozlačena medenina tam zgoraj ... Tako tudi v tej veliki zgradbi, ki se imenuje »Božje delo« in ki bo napolnila ves svet, ne gre pripisovati pomena bleščeči se vetrnici. To bo že še prišlo! Temelji: od njih je odvisna vsa trdnost celote. Globoki, zelo globoki in močni temelji: klesanci teh temeljev so molitev; malta, ki bo povezala te klesance ima samo eno ime: zadoščevanje. Moliti in trpeti, v veselju. Treba je iti zelo globoko; kajti za ogromno stavbo je potreben prav tako ogromen temelj (oktober 1930).

Tako si je torej zasnoval načrt
prioritet v svojem notranjem
življenju:

Najprej molitev; potem zadoščevanje;
na tretjem mestu, zelo na tretjem
mestu, delovanje (november 1930).^[4]—

In v duhu tega načrta je sestavil
molitev, ki jo bodo dnevno molili
člani Opus Dei – to je bilo ime, ki ga
je pred nedavnim že dodelil Delu.
(Kot bomo videli, je imel v tistem
času Jožefmarija samo tri
privržence.) To nam pove v neki
katarini:

V teh dneh delamo kopije molitve
Preces ab Operis Dei sociis
recitandae. Odobril jo je moj
spovednik. Vidi se, da je Gospod, tako
mora namreč biti v osrčju Dela,
hotel, naj začnem pri molitvi. Molitev
bo prvo uradno dejanje oseb v B. d.
Za zdaj je dejavnost osebna: zbiramo
se samo pri molitvi (10. 12. 1930).^[5]—

Jožefmarija je po ulici moledoval za molitve, kot že rečeno. Svoje bolnike je prosil, naj svoje bolečine izročajo na oltarju zadoščevanja, saj je imel neuničljivo vero v to, da trpljenje nedolžnega zmore pridobiti milost od Gospoda in poplačati naše šibkosti. Oborožen s tem zaupanjem je od molitve ubogih pričakoval čudežev iz nebes. In ni ga presenečalo, da te njegove prošnje nikdar niso ostale neodgovorjene. Zanj je to bilo dokazano dejstvo:

O tem imam lepo izkušnjo, priznava: kadar sem brez čustvenosti in z resnično vero Gospoda ali našo Gospo prosil za nekaj duhovnega (in celo za kakšno materialno zadevo) zase ali za druge, sem to prejel (10. 2. 1931).^[6]

Med mnogimi drugimi dogodki se je spominjal vrtoglavega propada časopisa »El Sol« in kako se je nato pojavil »Crisol«. V Zavodu za bolne je

našla zavetje neka uboga žena po imenu Enriqueta. Bila je umsko napol zaostala. V otročjem čenčanju je kaplanu govorila: »Oče, zlo vas lubim.« Kaplan ji je naročil, naj svoja obhajila izroča za neki njegov namen (da bi propadel »Crisol«, proticerkveni časopis).

Napuh modrih, je kasneje dejal v svojih Zapiskih, naj bi osramotila ponižnost neke uboge nevednice. In tako se je zgodilo. »Crisola« ni več. Začeli bodo izdajati drug dnevnik – »Luz« –, ampak če bo Neumna Enriqueta še naprej molila, bo tej slepilni svetilki kmalu pošel stenj.^[7]

Jožefmarija ni nikoli nehal prositi za molitve in je vsepovsod prosjačil za to duhovno miloščino; do te mere, da je v njem, v njegovi osebnosti, to postalo nekakšna druga narava.^[8]

In to je utemeljeval z razlogi: ***Trdno sem prepričan v brezmejno moč molitve [...]. Molitev bo približala***

trenutek (trenutek za dovršitev porajanja) B. d. [Božjega dela].

Kajti molitev je vseмогоčna.^[9] Zanj je bila nekaj takega kot kisik, ki ga človek nenehno vdihava, kakor panacea zoper vsakovrstno slabost. Kadar pridejo stiske in skrbi, je nekaj minut notranje molitve **tolažba tistih, ki ljubimo Jezusa.**^[10]

* * *

Medtem so žalostni politični dogodki, ki so pretresli vso Španijo, ustvarili splošno ozračje nemira, ki se odraža v skoraj dvomesečni prekinitvi katarin. Ko se jih ustanovitelj znova loti 15. julija 1931, zapiše v prvih vrsticah: **Koliko vtisov bi lahko zapisal, odkar se je zgodil strahotni svetoskrunski požig samostanov! Dobro, kasneje bom nekaj povedal o tem.**^[11]

Predvidevamo lahko, da je po preselitvi Escrivájevih katehetsko izobraževanje in priprava na prvo

obhajilo v šolah, ki so jih vodile apostolske dame, ter obiskovanje bolnikov na domu za kaplana predstavljalo ogromno delo. Z gotovostjo pa lahko trdimo, da se tisti vtisi, ki jih ni zabeležil v svojih *Zapiskih* spomladi 1931 prav malo nanašajo na politične dogodke tistih dni. Ko pravi: ***Kasneje bom nekaj povedal o tem***, ne misli na ta vprašanja, temveč na stanje svoje duše, ki ga opisujejo vrstice na lepi strani z dne 31. avgusta. Štiri leta garanja v Madridu. Nato poplava ustanovnih milosti. Vselej pa njegova poslušnost, njegova predanost Gospodovim rokam, kakor se otrok brezskrbno prepušča v roke svojega očeta. Bog ga je privedel do visoke molitve zedinjenosti in mu naklonil pogled od zgoraj ter širino obzorja, tako da ga je pritegnil k sebi:

Sam sebi se zdim kot ubog ptiček, ki je bil navajen letati samo z drevesa na drevo, kvečjemu do balkona v

tretjem nadstropju ..., nekega dne je celo zbral pogum in se povzpел na streho skromne hiše, ki ni bila ravno nebotičnik ... Kar naenkrat pa našega ptiča zgrabi orel – po pomoti ga je zamenjal za mladiča svoje vrste – in v njegovih mogočnih krempljih se ptiček dviga, dviga se zelo visoko, nad gore in zasnežene vrhove, nad bele in modre in rožnate oblake, in še više, dokler ne gleda naravnost v sonce ... Tedaj pa orel ptička spusti in mu reče: Pojdi, lêti! ...

Gospod, naj ne začnem spet letati tik ob zemlji! Naj me vselej z žarki razsvetljuje božansko Sonce-Kristus-Evharistija! Naj se moj let ne prekine, dokler ne najdem počitka v tvojem Srcu!^[12]

Bog ga je že več mesecev prosil, naj zapusti Zavod za bolne, da bi se lahko bolj posvetil Delu. Nekaj dni pred prihodom republike se je zdelo, da je njegov problem že skoraj rešen,

a prišlo je do nenadne spremembe politične oblasti in do preganjanja Cerkve. Jožefmarijevo ustanovno in apostolsko polje delovanja je bilo v Madridu, kjer je moral vršiti svojo duhovniško službo in se sčasoma posvetiti specifičnemu apostolatu Dela. Toda kot izvenškofijski duhovnik je vselej zadel ob že znano težavo pri pridobivanju dovoljenja od madridskega škofa.

V tem hipu pa ga ni skrbel ne eden ne drugi problem, saj je bil prepričan, da bo Bog poskrbel za napredovanje svojega Dela. Jožefmarija se je bil, zato da reši kako dušo, sposoben izpostaviti resni nevarnosti: da se okuži s kakšno boleznijo ali da mu zlahka ne obnovijo duhovniškega dovoljenja. Dejansko je obe tveganji že izkusil. In sicer velikokrat možnost, da zboli za kužno boleznijo pri stiku z bolniki. Kar pa zadeva njegov položaj mladega izvenškofijskega duhovnika,

se je nekajkrat izpostavil zaradi svoje goreče vneme za duše. Ko je obiskoval bolnike na seznamih, ki so mu jih dajali v Zavodu, so mu nekega dne sporočili, da se nekemu mlademu jetičnemu bolniku bliža smrtna ura v javni hiši, kjer je živela njegova sestra, prostitutka. Misel na večno obsodbo tiste duše ga je zadela v živo, tako da je zaprosil in od generalnega vikarja prejel dovoljenje, da umirajočega spové in mu podeli poslednje zakramente. Bolnika je šel obiskat skupaj z Alejandrom Guzmánom, že priletnim plemenitim kristjanom resnobnega videza, s pristriženo brado in značilnim madridskim plaščem. Pri upravniku hiše je dosegel zagotovilo, da se tistega dne, ko bo prinesel sveto popotnico, v tem bordelu ne bo žalilo Gospoda. Tako je na dogovorjeni dan v spremstvu gospoda Alejandra prinesel jetičniku Najsvetejše.^[13]___

Resnici na ljubo ni bilo duhovniku prav nič lahko zapustiti Zavoda za bolne – zaradi mnogih nadnaravnih razlogov. S časom se je njegovo srce ukoreninilo v tem delu, kjer je bil obdan z otroki, bolniki in ubogimi:

Pustil bom Zavod. Zapuščam ga z žalostjo in z veseljem. Z žalostjo, ker po štirih dolгих letih dela v tej apostolski dejavnosti, ko sem se ji vsak dan z vso dušo posvečal, lahko rečem, da sem v to apostolsko hišo položil dobršen del svojega srca ... Srce pa ni ničvredna cunjа, da bi ga vlačil naokrog na kakršenkoli način. Z žalostjo tudi zato, ker bi kak drug duhovnik na mojem mestu v teh letih postal svet. Jaz pa prav nasprotno ... Z veseljem zato, ker ne zmorem več! Prepričan sem, da me Bog noče več imeti v tistem delu: tam se uničujem, propadam. In sicer fiziološko: ob takem ritmu bi naposled zbolel in bi bil vsekakor nezmožen za umsko delo.^[14]

Ni pa našel načina, kako bi Zavod zapustil, tako da mu je izhod olajšal Gospod, kot pripoveduje v svojih *Zapiskih*:

Teh vtisov ne želim zaključiti, ne da bi dodal, da je bil Gospod tisti, ki je izrekel zadnjo besedo. Več dni sem pri maši prosil, da bi se stvari uredile tako, da preneham delati v Zavodu. Mislim, da je bil peti dan te prošnje, ko me je Gospod uslišal. Bil je On, o tem ni dvoma, saj je moji prošnji ugodil velikodušno ... Podeljeno milost je spremljalo ponižanje, krivica in prezir. Hvaljen bodi! [...] Na god sv. Efrema mi je Gospod dal zapustiti apostolske dame.^[15]

Politično dogajanje mu trenutno ni dopuščalo, da prekine vezi z Zavodom. Toda odločitev je bila že javno znana novica, saj neki redovnik iz Kongregacije sv. Družine, Luis Tallada, konec junija piše Jožefmariju: »Iz pisma, ki so mi ga

napisali patri, sem izvedel, da boste zapustili Zavod. Novica me je delno presenetila, kot lahko razumete, in verjamem, da bo gospa Luz težko našla naslednika, ki bi zmožel zapolniti praznino, nastalo z vašim odhodom iz te simpatične dejavnosti. Ljudi z duhom požrtvovalnosti in odrekanja namreč ni na pretek.«^[16]

God svetega Efrema je bil 18. junija. Kljub vsemu je bil bivši kaplan pripravljen še naprej Zavodu nuditi svoje usluge, dokler dame ne bi našle nekoga, ki bi ga nadomestil. V tistih razburkanih političnih razmerah ni bilo enostavno zapolniti praznega mesta. Štiri mesece, od junija do oktobra, je ostal na čelu kaplanije in obiskoval bolnike. Težko mu je bilo odriniti od tam, kjer je imel dobršen del svojega srca ter možnost olajšati in darovati trpljenje bližnjega, da bi s tem ganil Gospoda: ***Mislam, da nekateri bolniki, ki sem jim v svojih apostolskih letih (!) stal ob***

strani do njihove smrti, pritiskajo na Jezusovo Srce,^[17] je meditiral sam pri sebi.

Se bodo dame sprijaznile s tem, da v prihodnje ne bodo več imele na razpolago kaplana za težavne primere? Na dan svojega dokončnega slovesa, 28. oktobra, je bil deležen majhne nevšečnosti, ki je resnično razdražila njegovo občutljivost. Morda je šlo za krivično opazko za njegovim hrbtom, za katero je izvedel kasneje, na obisku pri družini de Miravalles.^[18]

Je bil smiseln prehod iz Zavoda za bolne v Zavod sv. Elizabete, h kateremu se je Jožefmarija obvezal v zadnjem hipu? S tem namreč ni razrešil negotovega gmotnega položaja svoje družine. Zapuščal je stalno, a zahtevno in slabo plačano namestitev, ter prehajal na položaj namestnika kaplana v nekem samostanu brez kakršnegakoli

uradnega imenovanja in ***brez kakršnegakoli plačila.***^[19]

Za prehod k Sv. Elizabeti ni bil v celoti odgovoren Jožefmarija. Še zdaleč to ni bil premišljen sklep. Bolj kot to je bila posledica političnih okoliščin in, treba je priznati, skrajne velikodušnosti mladega duhovnika. Zgodilo se je namreč, da je po uradnem odhodu iz Zavoda za bolne, pri čemer še ni opustil tamkajšnjega dela, ugotovil, v kako bednem položaju so se znašle redovnice pri Sv. Elizabeti. Njihov kaplan, José Cicuéndez, je bil že dalj časa bolan. Pri njegovih obveznostih so ga nadomeščali patri avguštinci. Vse je bilo v redu do prihoda republike, ko se je življenje teh dobrih redovnikov zakompliciralo. Da bi lahko poskrbeli za redovnice so morali prehoditi ves park Retiro ali pa prečkati krčevine in se ob ogradi botaničnega vrta spustiti do Atoche, nato pa navzgor po Ulici sv. Elizabete. To je bilo

samotno območje s polji na mestnem obrobju, nič kaj priporočljivo za tiste, ki so nosili talar.^[20]

Zemljišče, na katerem je stal Samostan sv. Elizabete, je bilo del posestva, ki ga je imel v lasti tajnik Filipa II., znameniti Antonio Pérez. Potem ko je krona zasegla njegovo imetje, je bila tam leta 1595 postavljena šola za revne, osirotele in zapuščene otroke. Na čast princese z imenom Isabel Clara Eugenia pa je bila poimenovana po ogrski kraljici, sv. Elizabeti.

Tja je bil leta 1610 preseljen tudi samostan sester avguštink obiskanja naše Gospe, ki ga je leta 1589 v Madridu ustanovil blaženi Alonso de Orozco. Redovnicam avguštinkam je bil dodeljen del šolskih prostorov in poskrbeti so morale za deklice. Čez stoletja in po nemalo zgodovinskih preobratih so od leta 1876 šole za

deklice vodile redovnice Marijinega vnebovzetja.^[21]___

Leta 1931 sta ti dve ustanovi – šola redovnic Marijinega vnebovzetja in samostan avguštnik – sestavljali Kraljevi zavod sv. Elizabete. S prihodom republike je bila imenovana od vlade odvisna komisija za upravljanje z vsemi zavodi, ki so bili povezani s krono. Tako si je republikanska civilna oblast, ne oziraje se na cerkvene oblasti, prisvojila pravico do imenovanj na položaje v zavodih.^[22]___

Po drugi strani pa je prejšnja palatinska cerkvena jurisdikcija, katere generalni vikar je bil Gabriel Palmer, še naprej delovala, dokler je ni leta 1933 ukinil Sveti sedež in njene pristojnosti prenesel na škofijo Madrid - Alcalá.^[23]___

Takšna je v grobem administrativna zgodovina zavodov, ki so nekoč spadali pod okrilje kraljeve kapele.

Navznoter pa sta samostan sester avguštink in šola Marijinega vnebovzjetja v tistem republikanskem obdobju prestajala še večje kot zgolj cerkvenopravne težave. Od nekdanjega Zavoda sv. Elizabete imel rektorja in dva kaplana za duhovno oskrbo redovnic. A kaplanija, s katero več stoletij ni bilo težav, je sedaj bila v naravnost klavrnem položaju, nune pa so ostale brez duhovne pomoči. Dejansko je dne 16. junija 1931 prenehal s službovanjem rektor, g. Buenaventura Gutiérrez Sanjuán, katerega delovno mesto je bilo ukinjeno z ministrskim ukazom.^[24] Prvi kaplan, José Cicuéndez, je bil, kot rečeno, zaradi bolezni odsoten od decembra 1930.^[25] Kar se tiče drugega kaplana po imenu Juan Causapié, pa je že pred časom odšel v neki drugi kraljevi zavod, ki se je imenoval po naši Gospe del Buen Suceso, kjer je bil 9. julija 1931 začasno imenovan za rektorja upravitelja.^[26]

V tako obupnem položaju so si redovnice pri Sv. Elizabeti, potem ko je duhovnik par tednov nudil oskrbo v samostanu, skušale zagotoviti to, v čemer so videle pomoč, poslano naravnost iz nebes. Odločile so se čim prej imenovati Jožefmarija za kaplana, kot pripoveduje ta v svojih *Zapiskih*:

V teh dneh nune pri Sv. Elizabeti – kjer je bil prej kraljevi zavod – skušajo doseči moje imenovanje za kaplana tiste svete hiše. Človeško gledano, in celo glede Dela, menim, da je to zame dobro. Vendar sem čisto pri miru. Ne iščem niti enega priporočila. Če moj nebeški Oče ve, da bo to v njegovo slavo, bo že On uredil ta posel (13. 8. 1931).^[27]

Kaplanovanje mu je omogočalo s cerkvenega vidika neprekinjeno bivanje v Madridu, kar je bila za ustanovitelja in za njegov apostolat velika prednost. Na vsak način se mu

je zdelo bolj popolno, če se ne loti iskanja priporočil. A iz te države pasivne predanosti božjim rokam ga je potegnil njegov duhovni voditelj, pater Sánchez Ruiz, in mu svetoval, naj se aktivno pozanima o postopkih. Sodeč po pisanju v njegovih *Zapiskih* v tistih mesecih se je upanje na pridobitev te službe pojavljalo in izginjalo kakor zavoji meandraste reke.

Postopki pri civilnih oblasteh so 21. septembra še vedno viseli v zraku, toda Jožefmarija je končno mogel z radostjo in olajšanjem zapisati:

God sv. Mateja – 1931: Prvikrat sem daroval sveto mašo pri Sv. Elizabeti. V vso božjo slavo.^[28]

Dejansko je že bil kaplan Sv. Elizabete. S tem so bili njegovi problemi izvenškofijskega duhovnika razrešeni le delno. Poleg tega je bilo pridobivanje uradnega imenovanja s strani civilnih oblasti druga pesem.

Tako se je torej jeseni ukvarjal s temi postopki.

Pater Sánchez je vztrajal pri tem, da je treba uporabiti vsa sredstva za dokončno potrditev kaplanskega mesta. Mnenja svojega spovednika se je Jožefmarija poslušno držal. Včasih je videl božjo previdnost v poteku uradnih dopisov, kadar mu je kdo ponudil svojo pomoč. Drugič je prihajal do sklepa, da se zadeva samo bolj in bolj zapleta. ***Zdi se, da v zadevi Sv. Elizabete spletkari hudič, kot če bi ga to zelo bolelo,*** zapiše 12. novembra.^[29] Zares pa se je božja previdnost pokazala, ko je teden za tem ugotovil, da je rešen izgona iz madridske škofije. Kot kaplan pri Sv. Elizabeti je dejansko prešel pod palatinsko cerkveno jurisdikcijo, saj je šlo za mesto v nekdanjem kraljevem zavodu. In ravno v tistih dneh je madridski škof izvenškofijske klerike pošiljal nazaj v njihove škofije, kot pravi v *Zapiskih*:

Še ena Jezusova ljubeznivost do njegovega oslička: v teh Katarinah piše, da sedaj spadam pod jurisdikcijo gospoda patriarha Zahodne Indije. Tako torej; kaže, da madridski nadškof vsem duhovnikom v glavnem mestu daje v podpis neki papir, ki, sodeč po njegovih javnih naznanilih, nima drugega cilja kot to, da se pošlje nazaj v njihove škofije tiste duhovnike, ki ne pripadajo madridski. Tako kot je Bog uredil zadeve, se to seveda mene ne tiče.^[30]

Čez noč je torej Jožefmarija, brez truda z njegove strani, dobil zagotovilo, da lahko biva v Madridu. Kar pa zadeva pridobitev uradnega imenovanja na plačan položaj, je Gospoda prosil takole: ***Naj mi podeli to namestitev, če je le koristno za Delo. Če pa bi me to oddaljilo, tudi zgolj za milimeter, potem tega nočem in za to ne prosim.***^[31]

↗ Naslednje poglavje

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

[1] *Prav tam*, št. 23.

[2] *Prav tam*, št. 28.

[3] *Prav tam*, št. 92.

[4] *Prav tam*, št. 111. Ta trojica se na različne načine ponavlja v praksi in v sklepih njegovega notranjega življenja. Na primer tako, da iz teh treh zaznamkov naredi tri točke za dnevno spraševanje vesti (prim. *prav tam*, št. 75), ali pa o apostolatu premišljuje kot o apostolatu molitve, zadoščevanja in delovanja (prim. *prav tam*, št. 129); in še: ***Molitev, molitev, molitev. Zadoščevanje, zadoščevanje, zadoščevanje.***

Potem pa ... na delo za vso njegovo slavo! (prav tam, št. 154).

^[5] *Prav tam*, št. 128.

Ustanoviteljevo vztrajanje pri nenehni molitvi in mrtvičenju se je prijelo njegovih privržencev. »Vsak dan sem bolj prepričan,« piše Isidoro Zorzano, »da lahko samo z Njegovo pomočjo dosežemo naš cilj in da moramo to edinstveno milost pridobiti z molitvijo, delovanjem in zadoščevanjem« (Isidorovo pismo Jožefmariju, La Roda, 27. 10. 1931; izvirnik v: AGP, IZL, D-1213, št. 18).

Kot je mogoče ugotoviti iz ustanoviteljevih pisem Isidoru Zorzanu, so te ideje ponavljanje nauk, ki jih je prejel: ***Najprej si moramo postaviti dobre temelje v molitvi in v zadoščevanju (žrtvi)*** (P 12, 23. 11. 1930); ***zaupam, da se bodo zadeve kmalu uredile tako [...], da bo skriti apostolat molitve***

in žrtve spremljalo tudi delovanje
(P 21, 3. 9. 1931).

[6] *Zapiski*, št. 160. Ganljiva je njegova vera v zaslužnost trpljenja nedolžnih, kot pravi v eni od svojih katarin: **God sv. Janeza Evangelista – 1930: Danes sem že od jutranjih ur svoja opravila izročal nadvse simpatičnemu ljubljenu Kristusovemu apostolu ... Gospod je želel nadomestiti ubogo bedo mojih zaslug in mi je naklonil šestnajstletnega jetičnega bolnikca. Ko sem ga šel obiskat (na Kanarsko ulico 11) sem tisto trpečo otroško dušo izročil svetemu apostolu. In sv. Janez mi je brž poplačal** (27. 12. 1930; *prav tam*, št. 140).

[7] *Prav tam*, št. 522. Ustanovitelj je predhodni propad protiverskega časopisa »El Sol« pripisoval učinkovitosti nedolžne molitve »Neumne Enriquete« (prim. *prav*

tam, op. 431; in Álvaro del Portillo, *Sum.* 1189).

Celo v *Zasebnih zapiskih* se je ustanovitelj izogibal uporabi besede »jaz« in prve osebe. Pri pripovedovanju tega dogodka ga skuša prikazati »razosebljeno«, kot zamisel gospoda Norberta, drugega kaplana v Zavodu (ki je bil o dogajanju gotovo na tekočem), vendar je iz sestave besedila razvidno, da je bil on tisti, ki je spodbudil Enriqueto.

Tam nekje med leti 1927 in 1931, pripoveduje na drugem mestu, je na duhovno vodstvo k nekemu duhovniku prihajala uboga žena, duševno zaostala, nevedna in neizobražena, vendar izjemno rahločutna duša. Klicali so jo Neumna Enriqueta. V tistem času je bil v Španiji zelo razširjen besno protikatoliški časopis, ki ga je vodila skupina razumnikov in ki je

povzročal veliko škodo dušam in Cerkvi. Nekega dne je ta duhovnik – trden v veri in brez drugega orožja – naročil tisti ubožici: Od danes naprej, dokler ti ne rečem drugače, boš molila za neki moj namen. Namen je bil, da tisti časopis preneha izhajati, in kmalu zatem se je znova uresničilo, kar pravi Sveto pismo: Quae stulta sunt mundi elegit Deus ut confundat sapientes (1 Kor 1,27); Bog je izbral tiste, ki na svetu veljajo za nespametne, da bi ponižal modre. Tisti časopis je propadel zaradi molitve neke uboge neumnice, ki je za isti namen molila še naprej, in na enak način sta propadla še drugi in tretji časopis, ki sta sledila prvemu in ki sta prav tako zelo škodila dušam (Pismo 7. 10. 1950, št. 12).

Pobudnik časopisov »El Sol«, »Crisol« in »Luz« je bil José Ortega y Gasset

(prim. *Zapiski*, št. 522; o zgodovini in krizi teh časnikov: prim. Gonzalo Redondo, *Las empresas políticas de José Ortega y Gasset*. »*El Sol*«, »*Crisol*« y »*Luz*« (1917–1934), Madrid 1970).

[8] Prim. *Zapiski*, št. 302.

[9] *Prav tam*, št. 390.

[10] *Prav tam*, št. 430.

[11] *Prav tam*, št. 205.

[12] *Prav tam*, št. 244.

[13] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum*. 257 in 258.

[14] *Zapiski*, št. 207.

[15] *Prav tam*, št. 208 in 209. God sv. Efrema je bil 18. junija, vendar z delom v Zavodu ni prenehal vse do 28. oktobra 1931 (prim. *Zapiski*, št. 209, op. 236). Zavoda ni zapustil, dokler dame niso našle naslednika.

Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 257. Datum njegovega odhoda iz Zavoda potrjuje to, da je v registru o podeljevanju duhovniških dovoljenj z dnem 23. junij 1931 navedena cerkev sv. Barbare in ne cerkev Zavoda.

[¹⁶] Pismo patra Luisa Tallada Jožefmariju, 30. 6. 1931 (izvirnik v: AGP, RHF, D-15399).

Apostolske dame so imele od leta 1929 v Chamartínu noviciat; njegov kaplan je bil pater predstojnik Kongregacije sv. Družine v Madridu (prim. E. Itúrbide, *El Amor dijo sí*, Pamplona 1962, str. 177). V tistih letih je bila magistra novink Asunción Muñoz (prim. *prav tam*, str. 175–176), ki pravi, da je tudi njih pogosto obiskoval kaplan Zavoda (Asunción Muñoz, AGP, RHF, T-04393, str. 4).

Iz dopisovanja s patrom Luisom Talladom je moč razbrati, da je

Jožefmarija poznal tudi druge patre Kongregacije sv. Družine v Madridu.

[17] *Zapiski*, št. 689.

[18] *Prav tam*, št. 356 (Miravalles: markizi de Miravalles, grofje Aguilar de Inestrillas). Kot piše msgr. Álvaro del Portillo o tem pripetljaju: »Šlo je za neko drobno, nepomembno zadevo, kot mi je zagotovil naš oče, vendar je Gospod dopustil, da ga je zares zbolela« (*prav tam*, op. 338). Nato se je šel poslovit od redovnic in ne samo pozabil na to, kar ga je tako bolelo, temveč jih je za to tudi prosil odpuščanja: ***Tisto v zvezi z Zavodom [...] sem uredil tako, kot mi je rekel pater S.: z veliko ljubeznivostjo; še enkrat sem jih prosil, naj mi oprostijo, kolikor sem jim s svojim značajem dajal slab zgled itd.*** (*prav tam*, št. 363; pater S. je p. Valentín Sánchez Ruiz, njegov spovednik). O občudovanju in hvaležnosti, ki jo je vedno gojil do

apostolskih dam in njihovih dejavnosti: prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 447; in Javier Echevarría, *Sum.* 2077).

[¹⁹] Prim. vloga, ki jo je Jožefmarija 26. 1. 1934 poslal na Ministrstvo za delo, v: *Archivo del Patrimonio Nacional, sección Patronatos Reales, Patronato de Santa Isabel*, Expediente personal de don Josemaría Escrivá, Caja 182/21.

[²⁰] Prvikrat je o zapuščenosti kaplanije sv. Elizabete slišal v mesecu juliju preko ene izmed pomočnic pri apostolskih damah, Cataline Garcíe del Rey (*Zapiski*, št. 354).

Sestra Cecilia Gómez Jiménez navaja izročilo iz samostana in pravi: »Kolikor sem slišala od redovnic, je prihajati sem in maševati pomenilo tvegati življenje, saj nihče ni hotel priti in zato so ostale brez kaplana« (Cecilia Gómez Jiménez, *Sum.* 6515).

[21] Prim. José Luis Sáenz Ruiz-Olalde
OAR: Las Agustinas Recoletas de Santa Isabel la Real, de Madrid – Real Monasterio de Santa Isabel, Madrid 1990; in Leticia Sánchez Hernández: *El convento de Santa Isabel: Madrid 1589–1989*, v: »Real Fundación del Convento de Santa Isabel de Madrid«; Patrimonio Nacional, 1990.

[22] Prim. Odlok z dne 20. 4. 1931 o kraljevem premoženju, v: »Gaceta de Madrid« (21. in 22. april 1931) in Odlok z dne 22. 4. 1931, s katerim je na Notranjem ministrstvu ustanovljen odbor za vodenje zavodov nekdanje kraljeve hiše, v: »Gaceta de Madrid« (24. april 1931).

Prim. Odlok z dne 20. 11 1931 o imenovanjih na prosta mesta v kraljevih zavodih, »Gaceta de Madrid« (26. november 1931). Na mesta, ki bodo prosta ali ki se bodo sprostila, pravi odlok, »bo imenovanja podal predsednik

republike ali predsednik vlade na predlog notranjega ministra«.

[²³] Gabriel Palmer je bil generalni vikar palatinske jurisdikcije, od katere so bili odvisni kraljevi zavodi; njihovi uradni prostori so bili v Zavodu Buen Suceso (prim. Archivo del Patrimonio Nacional, *cit.*, Caja 2756/22).

Prim. Dopis Sveta za upravljanje s premoženjem republike, poslan msgr. Ramónu Pérezu Rodríguezu, indijskemu patriarhu, datiran z 2. februarjem 1933, s katerim prevzema arhiv in pisarne ukinjene dvorne vrhovne kaplanije (kateri je trenutno pripadala palatinska jurisdikcija) na Ulici Quintana 2 (v: Archivo del Patrimonio Nacional, sec. Patronatos Reales, Caja 2756/22).

[²⁴] Glede kaplanovih obveznosti: prim. Joaquín Alonso, PR, str. 1738; Cecilia Gómez Jiménez, *Sum.* 6510; Juan Jiménez Vargas, *Sum.* 6703;

Santiago Escrivá de Balaguer y Albás,
Sum. 7328.

Buenaventura Gutiérrez y Sanjuán je mašniško posvečenje prejel leta 1904 v Toledu, 29. januarja 1909 postane častni kaplan njegovega veličanstva in 1. decembra 1919 je imenovan za rektorja Kraljevega zavoda sv. Elizabete. To službo je vršil, dokler ni bilo »16. junija 1931 s seznamov aktivnih delovnih mest odstranjeno vse osebje, povezano s kapelo kraljevega dvora« (Archivo del Patrimonio Nacional, sec. Patronatos Reales, Patronato de Santa Isabel, expediente personal de D. Buenaventura G. y S., Caja 182/20; prim. E. Subirana, *op. cit.*, 1931, str. 430).

[25] José Cicuéndez Aparicio – kot vemo, ravnatelj Akademije Cicuéndez – je bil za kaplana pri Sv. Elizabeti imenovan julija 1910. Umrl je novembra 1932 v kraju Villa de

Don Fadrique (prim. Expediente personal de don José Cicuéndez, v: Archivo del Patrimonio Nacional, sec. Patronatos Reales, Patronato de Santa Isabel, Caja 182/17; prim. tudi E. Subirana, *op. cit.*, 1931, str. 430).

[26] Prim. dopis, poslan Juanu Causapiéju, oskrbniku bolnišnice in cerkve Buen Suceso, s katerim mu Notranje ministrstvo sporoča njegovo imenovanje za začasnega rektorja upravitelja; podpisan je dr. Cifuentes, Madrid, 9. julij 1931 (v: Expediente personal de don Juan Causapié, Archivo del Patrimonio Nacional, sec. cit., Caja 178/73); prim. tudi E. Subirana, *op. cit.*, 1931, str. 430.

[27] *Zapiski*, št. 225.

[28] *Prav tam*, št. 294.

[29] *Prav tam*, št. 387.

[30] *Prav tam*, št. 403.

^[31] Prav tam, št. 497.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/4-iz-zavoda-za-bolne-v-
zavod-sv-elizabete/](https://opusdei.org/sl-si/article/4-iz-zavoda-za-bolne-v-zavod-sv-elizabete/) (10. Apr. 2025)